

Σήμερα τιμούμε τη μνήμη ενός εκ των δώδεκα στύλων της Εκκλησίας μας, τον Αποστόλο Βαρθολομαίο. Στο Ιερό Ευαγγέλιο, ο άνθρωπος αυτός εμφανίζεται και με το όνομα Ναθαναήλ. Η πρώτη του συνάντηση με τον Κύριο κρύβει ένα βαθύ και διαχρονικό μήνυμα για όλους μας.

*Σεβασμιώτατοι Άγιοι Αρχιερίς,
Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Πολυανής και Κιλκισίου κ.κ.
Βαρθολομαίε,
Εκλεκτή των κληρικών χορεία,
Εντιμότατοι άρχοντες και εκπρόσωποι των αρχών του τόπου
μας,
Αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί,*

Όταν ο φίλος του, ο Απόστολος Φίλιππος, του ανήγγειλε με ενθουσιασμό: *«Βρήκαμε Εκείνον για τον οποίο έγραψε ο Μωυσής και οι Προφήτες!»*, ο Βαρθολομαίος αντέδρασε με σκεπτικισμό, ρωτώντας αν μπορεί να βρει κάτι καλό από τη Ναζαρέτ. Ο Φίλιππος δεν λογομάχησε· του είπε απλά. *«Έρχου και ίδε»*

Πριν να κατατάξη τον Βαρθολομαίο στην ομάδα των Αποστόλων, ο Χριστός φανερώνει τη ψυχή του. Αναφέρεται στο ήθος και τον χαρακτήρα του προφέροντας έναν από τους πιο όμορφους επαίνους της Καινής Διαθήκης: *«Ίδε αληθώς Ισραηλίτης, εν ω δόλος ουκ έστι»*. Συγχρόνως με τα λόγια του αυτά ο Κύριος ηθέλησε να τονίση ένα ακόμη χαρακτηριστικό γνώρισμα του πιστού μαθητού του, τον άδολο και ειλικρινή χαρακτήρα του. Οι μαθητές του Χριστού δεν μπορεί να είναι πονηροί, οι πονηροί άνθρωποι μόνο του Χριστού δεν είναι. Είναι του διαβόλου. Εκείνος είναι το κατ' εξοχήν πονηρό ον, η ενυπόστατη πονηρία και κακία. Με την πονηρία του έβγαλε

τον Αδάμ και την Εύα, από τον Παράδεισο και τους έσπρωξε στη μεγάλη και τραγική περιπέτεια της αποστασίας από τον Θεό. Μας παρακινεί στην αμαρτία και την απόγνωση. Πριν τη διάπραξη της αμαρτίας εμφανίζει το κακό σαν κάτι το ασήμαντο, το μηδαμινό. Μετά τη διάπραξή της, εμφανίζει την αμαρτία, σαν βουνό ασυγχώρητο από τον Θεό.

Γι' αυτό και ο Κύριός μας στην προσευχή που μας δίδαξε να λέμε στον ουράνιο Πατέρα μας, μας δίδαξε να παρακαλούμε το Θεό μας να μας σώση από τα νύχια του πονηρού. *«Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς... ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.»* Ακριβώς, επειδή η πονηρία είναι γνώρισμα του διαβόλου και των οργάνων του, απαίτησε ο Χριστός από τους μαθητάς του να έχουν ψυχή, καρδιά, αισθήματα μικρού παιδιού. *«Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἴπε, ἐὰν μὴ στραφῇτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν....»*

Σε έναν κόσμο όπου κυριαρχεί το προσωπείο, το συμφέρον και η διπλωματία, ο άνθρωπος επιθυμεί να λέγονται για το πρόσωπό του μόνο καλά λόγια, όταν νιώθει μέσα του κάποιες αδυναμίες και κάποια πάθη να ελλοχεύουν, όταν αισθάνεται ότι κάπου μειονεκτεί, αλλά όλα αυτά θέλει να τα απωθήσει και να τα θάψει, για να φανεί στα μάτια των ανθρώπων ως τέλειος, τότε αρχίζει να συμπεριφέρεται υποκριτικά. Αντιθέτως, οι άνθρωποι που βιώνουν την ουσία της πίστεως και την εν Χριστώ Εκκλησιαστική ζωή, απέχουν από κάθε υποκριτική συμπεριφορά, χαρακτηρίζονται από ταπείνωση, διάθεση αυτοκριτικής, αγαπητικό και όχι κριτικό ενδιαφέρον για τα προβλήματα των άλλων, είναι αυστηροί με τον εαυτό τους και επιεικείς προς τους συνανθρώπους τους. Δεν υπερηφανεύονται για την ευσέβειά τους, αλλά κρατούν για τον εαυτό τους την ουσία της Θείας εμπειρίας, αρνούμενοι την

πρόκληση των τύπων, που, μπορεί να προκαλεί, ενίοτε, τον θαυμασμό, τον έπαινο και την αναγνώριση των ανθρώπων, απέχει, όμως, πολύ από την κατά Χριστόν ζωή της ειλικρινούς πνευματικότητας και της ταπεινής αγάπης. Ο Απόστολος Βαρθολομαίος μάς διδάσκει την αξία της καθαρής καρδιάς. Ο Χριστός δεν ζήτησε τέλειους ανθρώπους, αλλά ανθρώπους ειλικρινείς, έτοιμους να δεχτούν την Αλήθεια. Μετά την Ανάληψη του Κυρίου και την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος κατά την Πεντηκοστή, ο Βαρθολομαίος δεν κράτησε αυτό το φως για τον εαυτό του. Ξεκίνησε ένα επικό πνευματικό ταξίδι.

Σύμφωνα με την εκκλησιαστική παράδοση, μετέφερε το Ευαγγέλιο μέχρι τις μακρινές Ινδίες, μεταφράζοντας και αφήνοντας εκεί το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο. Μαζί με τον Φίλιππο κήρυξαν στη Φρυγία, και αργότερα ο Βαρθολομαίος κατέληξε στη Μεγάλη Αρμενία. Η αγάπη του για τον Χριστό σφραγίστηκε με το αίμα του. Στην Ουρβανούπολη της Αρμενίας, οι ειδωλολάτρες, τυφλωμένοι από μίσος, τον υπέβαλαν σε φρικτά βασανιστήρια και τον σταύρωσαν, χαρίζοντάς του τον αμαράντινο της δόξας στέφανο.

Η χάρη του Θεού δεν εγκατέλειψε τον πιστό Του θεράποντα ούτε μετά θάνατον. Όταν οι ειδωλολάτρες έριξαν την πέτρινη θήκη με το λείψανό του στη θάλασσα για να χαθεί, αυτή επέπλευσε θαυματουργικά και ταξίδεψε στα νερά της Μεσογείου μέχρι το νησί Λιπάρα της Σικελίας, φέρνοντας ιάσεις και ευλογία όπου περνούσε, θυμίζοντάς μας ότι *«θαυμαστός ο Θεός εν τοις αγίοις αυτού»*.

Σεβασμιώτατοι Άγιοι Αρχιερείς,

Ο Απόστολος Βαρθολομαίος μάς απευθύνει σήμερα μια τριπλή πρόσκληση. Να αποτάξουμε τον δόλο. Να καθαρίσουμε

τις σχέσεις μας με τον Θεό και τον πλησίον από την υποκρισία. Να ανταποκριθούμε στο «Έρχου και ίδε». Η πίστη δεν είναι θεωρία, είναι βίωμα, είναι η προσωπική μας συνάντηση με τον Χριστό μέσα από το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Να γίνουμε ιεραπόστολοι στην καθημερινότητά μας. Με το παράδειγμα, τη σιωπή, την υπομονή και την αγάπη μας, να δείχνουμε στους γύρω μας τον δρόμο για τη σωτηρία. Είθε, με τις πρεσβείες του Αγίου Ενδόξου Αποστόλου Βαρθολομαίου, ο Κύριος να χαρίζει σε όλους μας την ειρήνη, την αδιατάρακτη πίστη και την άδολη αγάπη.

Προ της ολοκληρώσεως του παρόντος κηρύγματος, θεωρούμε ιερό χρέος να απευθύνουμε τις εγκάρδιες και υικές ευχές μας προς τον Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη και Πατέρα μας, τον εορτάζοντα σήμερα Μητροπολίτη μας. Ευχόμεθα εκ βάθους καρδιάς ο Πανάγαθος Θεός, διά των πρεσβειών του ουρανίου προστάτου Αγίου του, να του χαρίζει αδιάπτωτη υγεία, στερεότητα δυνάμεων, πλούσιο φωτισμό εκ του Αγίου Πνεύματος και κάθε ουράνια ευλογία εις την υψηλή και πολυεύθυνη αρχιερατική του διακονία. Είθε να τον ενδυναμώνει συνεχώς στο θεοφιλές ποιμαντικό του έργο, να τον διαφυλάττει επί μακρόν εις την πηδαλιουχία της τοπικής μας Εκκλησίας και να τον αναδεικνύει πάντοτε άξιο εργάτη του Ευαγγελίου του Χριστού.